

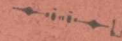
ΚΛΕΙΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Εκδιδόμενον δις τοῦ μηνός

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα»

Ἐκαστον φυλλάδιον Μεταλ. 8.

ΚΛΕΙΩ

"Η ΑΤΚΥΡΑ"

ΕΛΛΗΝ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Εγκριμένη δια Β. Διατάγματος τής 19 Ιουλίου 1908

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—Γραφεία Λεωφόρος Πανεπιστημίου 49.
ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
5,000,000 ΦΡ, ΧΡ.

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΖΩΗΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ

ΕΠΙΒΙΩΣΕΩΣ

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΙΣΟΒΙΟΣ

ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΕΩΣ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ

ΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΔΗΕΒΩΣ

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΤΗΝΩΝ

Προσεχώς ΝΑΥΤΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ

Πρακτορεία εις ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς

Γεν. Πράκτορες ἐν Σμύρῃ ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ καὶ ΛΕΩΝ

Γραφεία Ὁδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Ξενοποῦλου

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κεφάλαιον μετοχικὸν καταβεβλημένον Δραχμαὶ 40,000,000

Αποθεματικὸν Δραχμαὶ 8,915,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Καίρῳ, Χαρτὸυμ, Λονδίῳ, Κωνσταντινουπόλει (Γαλατᾶ-
Σταμπούλ), Σμύρῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλλᾳ, Πειραιεῖ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμυς, Χανίοις,
Ηρακλείῳ καὶ Ρεθύμνῳ.

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἀγοροπωλησίαι Συναλλάγματος, ἔκδοσις ἐπιταγῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν διὰ τὰς σπουδαιοτέ-
ρας πόλεις τῆς κόσμου.

ΑΓΟΡΑΙ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ

Λαχειοφόρων Ὁμολογιῶν καὶ παντὸς εἶδους χρεωγράφων.

Εἰσπράξεις τοκομεριδίων καὶ ἀσφάλεια κατὰ τῶν ἀρτίων πάσης λαχειοφόρου Ὁμολογίας.

Δάνεια ἐπὶ ἐνεχῶρῳ χρεωγράφων, εἰς λογαριασμὸν τρεχούμενον.

» » ἐμπορευμάτων » »

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν πληρῶνι τόκον διὰ τὰς ἐν αὐτῇ καταθέσεις:

3 ο)ο διὰ καταθέσεις ὄψεως

3 1)2 ο)ο » » 6 μηνῶν

4 ο)ο » » ἐνὸς ἔτους

5 ο)ο » » δύο ἔτων καὶ ἐπέκειντα.

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν χάριν τῶν οἰκογενειῶν, ὑπαλλήλων κτλ. δέχεται καταθέσεις ταμειουτη-
ρίου πληρῶνισα τόκον 4 ο)ο.

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥΤ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Τόμος Αος	Εν Σμύρῃ ἐτησίᾳ Α. ὀθ. 1)2	Ἐντὸς τοῦ Κράτους Μετζ. 3	Ἐξωτερικοῦ Φρ. 15	ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘ. 16	» ἐξάμηνος » » 1)4	Ἐξάμηνος » 1)2	» ἐξάμηνος » 8	15 Ἰουλίου 1909

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

ΑΙΝΙΓΜΑ!

«Nay let us walk from fire unto fire»
From passionate pain to deadlier delight
I am too young to live without desire !»
Oscar Wilde

Τὸ παράξενο παιδί! Τόσος καιρὸς πέρασε ἀφ' ὅτου τὸν ἐγνώρισα καὶ ὅμως δὲν μπόρεσα ἀκόμα νὰ ἐννοήσω τὸν χαρακτῆρα του. Καὶ ἐν τούτοις τὸν βλέπω συχνὰ καὶ τὸν ἀκούω προσεκτικὰ, ἴσως γιατί βρισκω κάποιον ἰδιαιτέρου θέλγητρο στὴν συναναστροφή του.

Χίλιες φορές μοῦ ἐπανέλαβε τὴν ἱστορία τῆς ἀγάπης του. Πῶς ἀπὸ παιδιὰ ἀνατραφήκανε μετὴ τῆ Νίνα καὶ πῶς μιά γελοία διχόνοια τῶν δυὸ οἰκογενειῶν τοὺς ἐχώρισε. Ἡ αἰωνία ἱστορία τῶν

(Ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τοῦ παρ' ἡμῶν περιοδικοῦ «Κόσμος» τὸ ἀνωτέρω πληρὸς χάριτος καὶ αἰσθηματος κομψὸν πεζογράφημα τοῦ Σιλβίου, ὁπερ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας. Ὁ νεαρὸς ποιητὴς ὁ κρυπτόμενος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Σιλβίου τυγχάνει εἰς τῶν τακτικῶν ἡμῶν συνεργατῶν, ἀπολαύουσι δὲ πλείστον συμπαιθεῖων τὰ καλλιτεχνήματα τοῦ κομψοῦ του καλάμου.
Τ. Σ.)

Καπουλέτων καὶ τῶν Μοντεγίων. Ὅταν δὲ ἐμαθεν ὁ Ρωμαῖός μου πῶς ἐπρόκειτο νὰ στείλουν ἐξω σὲ μιά ἐξαδέλφη τῆς τὴν Ἰουλιέττα του.

—Εἶμαι εὐχαριστημένος ποῦ γίνεται αὐτό, μοῦ εἶπε. Ἔτσι θὰ γίνῃ ἐλαφρότερος ὁ σταυρὸς τοῦ μαρτυρίου μου. Χίλιες φορές μοῦ λέγει: «Μὰ γιατί με ἀγριοκυττάζουνε ἀπὸ τὸ σπῆτί σας; τί τοὺς ἔκαμα ἐγώ;» Καὶ θυμῶν με τοὺς δικούς μου, χωρὶς νὰ μπορῶ οὔτε νὰ τοὺς δικαιολογήσω, οὔτε νὰ τοὺς ἐπιβληθῶ τοῦλάχιστον. Ἀς φύγῃ. Ἐέρω πῶς ἡ ἀγάπη μας δὲ θάχῃ ποτὲ ἓνα τέλος. Εἶνε πλατειὰ σὰν θάλασσα με δὶχως περιγιάλι. Τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ μάθω πῶς εὔρε ἓναν ἄλλον, θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος...

Εὐχαριστημένος! Καὶ τὸλεγε μ' ἓνα χαμόγελο πικρό, ποῦ μοῦ θύμιζε τοὺς μάρτυρας ἐκείνους τοῦ χριστιανισμοῦ, ποῦ χαμογελοῦσαν τὴν ὥρα ποῦ τοὺς ἔκαιαν στὴ περὶ δυνατὴ φωτιά.

ξεχάσης έμένα»—Δέν τής απήντησα τίποτε και όμως τό χαμόγελο δέν έλειψε από τά χείλη τής. Νά τής ξεχάσω, ναι, πώς ήθελα νά τής ξεχάσω και τής τρεις, θαρρείς πώς ή καρδιά μου είνε δεμένη με κάθε μιὰ απ' αυτές μ' ένα μαγνητισμένο νήμα ολόχρυσο. Ποιά καινούργια μάγισσα θά μπορέση νά κόψη αυτές τής τρεις χουστές κλωστές και θά μου δώση τήν ελεύθερη κι' άνέμελη ζωή μου;

— Και όμως νομίζω ότι δέν τής αγαπάς και τής τρεις με τήν ίδια αγάπη. Δέν είνε δυνατόν αυτό. Τή Νίνα τήν αγαπάς γιατί συνδέεται με κάθε σου παιδική άνάμνησι, με τής πειδ εύτυχισμένες και τής πειδ εύμορφες στιγμές τής περασμένης σου ζωής. Είνε τό πρώτου σου αίσθημα. Η Νίνα άντιπροσωπεύει για σένα τήν Αγάπη.

Τή Λιλή τήν συμπαθείς γιατί προσπάθησε πάντα νά σε παρηγορήση, σου φάνηκε πρόθυμη, περιποιητική, άφοσιωμένη. Σε μάγεψε ή καλή τής καρδιά, ή αφέλειά τής. Εκείνο που λατρεύεις στη Λιλή, είνε ή Καλωσύνη. Όσο για τή Μαρίκα, εκείνη σου άρέσει γιατί μέσα στην άγκαλιά τής τήν άμαρτωλή, ηύρες τή ξεχασιά για τις πίκρες σου, γιατί μέσα στα λάγνα φιλιὰ τής έγνωρισες ένα καινούργιο κόσμο γεμάτο ήδυσπάθεια. Η Μαρίκα για σένα είνε ή Ηδονή.

Με κύτταξε κατάματα σαν άφηρημένος και με μιὰ χειρονομία επαναστατική:

— Πώς θές λοιπόν νά ζήσω χωρίς αγάπη, χωρίς καλωσύνη, χωρίς ήδονή;!

Τόν συνώδευσα επάνω στο πλοίο και τόν είδα νά σκύβη προς τή θάλασσα για νά κρύψη τά δάκρυά του. Και όμως ήτανε άνάγκη νά φύγη, γιατί μεγάλα συμφέροντα τόν έκαλούσαν στο έξωτερικό.

Από μακριά ήκούαμε τή μουσική που έπαιζε επάνω σ' ένα πολεμικό πλοίο.

— Μη κλαίς, του είπα, άκουσε τί ώραία που παίζει αυτή ή μουσική.

— Είνε και τό κλάμμα μιὰ μουσική, γραμμένη με τό μελάνι των δακρύων, που τήν έχει τονίσει ό πόνος κι' άφίνει τής νότες τής επάνω στα κοκκινισμένα μάτια και στής γραμμές των χειλεών

Επιληθήκαμε και έφρυγα λυπημένος.

— Θά μάς θυμάσαι κάποτε; τόν ρώτησα.

— Δυστυχώς περισσότερο απ' ότι θέλω.

Ένας χρόνος πέρασε.

Στήν αρχή, όπως συμβαίνει πάντοτε, μου γραφε τακτικά, κατόπιν όμως λίγο κατ' όλίγο τά γράμματά του έγιναν σπανιότερα. Σ' αυτό τό διάστημα ή Νίνα παντρεύθηκε και έφυγε για τά ξένα κ' ή Λιλή άρρεβωνιάστηκε.

Χθές βράδυ πήγα σ' ένα φιλικό σπήτι πουχαν διασκεδάσει. Είχαν προσκαλέσει ένα Ίταλό βιολιστή, νά παίξη μερικά κομμάτια μουσικής, έπειτα από τά κορίτσια που θά τραγουδούσαν στο πιάνο.

Έξαφνα, μέσα στο κόσμο βλέπω τό ξενιτεμένο φίλο μου γελαστό, ήλιοκαμμένο με κάποια άρίστη κούρασι στα μάτια. Μου σφίξε τό χέρι με όλη του τή δύναμι.

— Μη θαρρείς πώς σε ξεχασα, μου είπε. Εφθασα μόλις τό πρωί και ήλθα εδώ με τήν έλπίδα πώς θά σ' εύρω. Είσαι ό μόνος που με συνδέει με τή περασμένη μου ζωή. Τή ζωή τή παιδικιά σου.

Κ' έγέλασε μ' ένα γέλιο παράξενο μ' ένα ξηρό γέλιο που θαρρείς πώς έβίαζε τόν έαυτό του νά γελάσει.

Η διασκέδασις έγινε ζωηρά. Επειτα από τά μεσάνυχτα τήν ώρα ακριβώς που ό Ίταλός βιολιστής έπαιζε τό πειδ περιπαθές κομμάτι ήλθε σιμά μου λιγάκι μεθυσμένος.

— Πάμε νά φύγωμε, μουπε. Ούφ! πώς πνίγομε εδώ μέσα!

Όταν βγήκαμε στο δρόμο έστηρίζετο επάνω μου και δέ μιλούσε καθόλου.

Στή γωνιά του δρόμου έστάθηκε.

— Πηγαίνω απ' εδώ, μου είπε. Πάγω νά βρω τή Μαρίκα μου, τήν άμαρτωλή μου φίλη, μά και τή πειδ πιστή.

Κ' είμαι λιγάκι μεθυσμένος, μά είμαι πολύ εύτυχής.

Και μου ξαναείπε πάλι:

— Είνε και τό μεθύσι μιὰ εύτυχία, όπως είνε κ' ή εύτυχία ένα μεθύσι. Καλή νύχτα.

Κ' έγελούσε, έγελούσε, εξεκαρδιζότανε στα γέλια.

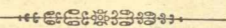
Η νύχτα ήταν ήσυχη. Από τά πλημμυρισμένα από φώς παράθυρα του σπητιού άκουότανε τό βιολι νά παίζει τή πειδ θλιβερή σονάτα. Και μέσα στη σιγαλιά του μεσονυχτιού δέν άκουα παρά τής πνεμένες νότες του βιολιού νά τής συνοδεύη τό παράξενο, τό σαρκαστικό του γέλιο.

Σμύρνη

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΠΑΤΗΡ

Ήταν υπάλληλος στο ύπουργείο τής δημοσίας εκπαιδεύσεως κατοικούσε στο δρόμο Βατινιόλ, και ήταν υποχρεωμένος κάθε πρωί νά πηγαίνει στο γραφείο του με τό θνιμπους.

Κάθε πρωί ταξείδευε έως τό κέντρον του Παρισιού απέναντι μιὰς νέας κόρης τήν όποιάν αγάπησε.

Εκείνη επήγαινε κάθε μέρα στο κατάστημα που έδούλευε τήν ίδια ώρα. Ηταν μελαγχροινή από κείνες τής μελαγχροινές που έχουν τά μάτια μαύρα σαν κηλίδες και τό χρώμα τους βγάζει κάτι άνταύγειες σαν τό έλεφαντόδοντο. Τήν έβλεπε πάντα νά βγαίνει από τή γωνιά του δρόμου και νά τρέχη για νά φθάση τό κατάφορτο άμάξι.

Ετρεχε με ένα ύφος βιαστικό και χαριτωμένο, και πηδούσε πάνω στο σκαλοπάτι πρό του τά άλογα σταματήσουν καλά-καλά. Επειτα εισχωρούσε στο έσωτερικό του θνιμπους όλίγο λαφασμένη, και άφοϋ εκάθητο, έρριχνε μιὰ ματιά γύρω τής.

Τή πρώτη φορά που τήν είδε ό Φραγκίσκος Τεσσαί αισθάνθηκε πώς του ήρесе ύπερβολικά τό πρόσωπο αυτό. Συναντᾷ κανείς κάποτε από κείνες τής γυναίκες που αισθάνεται νάχη επιθυμία νά σφίγγη τά χέρια τους με παραφορά χωρίς νά τής ζεύρη. Η κόρη άνταποκρίνετο στής ένδόμυχες επιθυμίες του, στής μυστικές του προσδοκίες, στο είδος εκείνο τό ιδεώδες τής αγάπης που προξενούν χωρίς νά τό ξέρουν στο βάθος τής καρδιάς.

Χωρίς νά θέλη, τήν έβλεπε επίμονα. Εκείνη στενοχωριούνταν από τής ματιές εκείνες και κοκκίνιζε. Τό εκατάλαβε και προσεπάθησε νά προσηλώση τά μάτια του άλλου, μά κάθε στιγμή τά επανάρριχνε σ' εκείνη.

Σε λίγες μέρες γνωρίστηκαν χωρίς νά μιλήσουν. Τής παραχωρούσε τήν θέσιν του όταν τό άμάξι ήταν γεμάτο, και άνέβαινε αυτός αν και τόν έλυπούσε ότό ύπερῶν του θνιμπους. Του εφανέρωνε τότε τήν εύχαριστήσιν τής μ' ένα έλαφρό χαμόγελο και αν και κατέβαζε τά μάτια τής γιατί αισθάνετο τό δικό του βλέμμα πολύ δυνατό, δέν εφάνονταν πειδ κακιομένη γιατί τήν έβλεπε έτσι επίμονα.

Γνωρίστηκαν και με τήν όμιλία. Μιὰ γρήγορη οικειότης άναπτήχθηκε μεταξύ τους, οικειότης μισης ώρας καθημερινής τής πειδ εύμορφης τής ζωής

των. Τήν είχε στον νουν του όλην τήν επίλοιπη ώρα τής ημέρας, τήν είχε εμπρός στα μάτια του κατά τας μακράς συνεδριάσεις του γραφείου, εφάνονταν σαν δικιμονιόν, εκυριεύονταν από τή κυμαινομένη και επίμονη εκείνη εικόνα που μάς αφήνει τό πρόσωπο γυναίκας π' αγαπούμεν, αισθανόντανε πώς ή τελειωτική άπόκλιση τής νεαρής εκείνης μορφής θά ήταν γι' αυτόν τρελλή εύτυχία, σχεδόν κάτι πειότερο από τήν ανθρώπινη πραγματικότητα.

Εσφιγγαν πειδ κάθε πρωί τά χέρια, και διατηρούσε εκείνος έως τό βράδυ τό αίσθημα του σφιγγίματος και του εφάνονταν ότι υπήρχε πάνω στο δέρμα του τό αποτύπωμα που άφηναν τά μικρά τής δάκτυλα.

Ανυπόμονα περίμενε όλη τήν άλλη ώρα τό μικρό ταξείδάκι του θνιμπους. Και αϊ Κυριακή περνούσαν γι' αυτόν πολύ λυπημένα.

Κι' εκείνη βέβαια τόν άγκαούσε, άφοϋ δέχθηκε ένα ανοιξιάτικο Σάββατο νά πάγη νά γευματίση μαζί του εις τήν Μαιζόν Λαφίτ, τήν επομένη. Εφθασε πρώτη και έπερίμενε στο σταθμό.

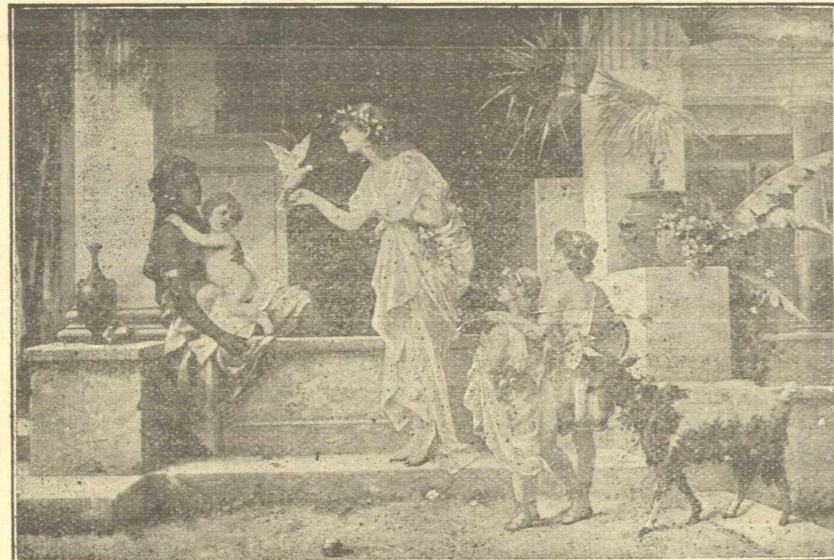
Εκείνος εθαύμασε. Του είπε:

— Πριν νά φύγωμε, θέλω νά σᾶς μιλήσω. Εχομε είκοσι λεπτά καιρόν δέν χρειάζονται περισσότερα.

Τό χέρι τής που έστηρίζετο στο βραχίονά του έτρεμε, είχε χαμηλωμένα τά μάτια, τό δέ προσωπάκι τής ήταν ώχρο. Επανελάβε:

— Δέν πρέπει νά με παραγγορίζετε. Είμαι κόρη τιμιά, και δέν θά 'λθω μαζί σας αν δέν μου ύποσχεθήτε, αν δέν μου όρκισθήτε πώς τίποτε... πώς δέν θά κάμετε τίποτε... που δέ θά 'νε... που θά νε άνάρμοστο...

Εγινε έξαφνα κατακόκκινος. Δέν απάντησε. Δέν ήξερε τί ν' απαντήση, εύτυχής μεν αλλά λυπημένος γιατί' βλεπε νά βγαίνουν ψεύτικες αι έλπίδες του. Στο βάθος τής καρδιάς του ίσως τήν ήθελε έτσι και όμως...και όμως αφήκε τόν έαυτόν του όλη τή νύχτα νά τήν όνειρευθῆ, νά τήν όνειρευθῆ με όνειρα που του άναψαν τό αίμα μέσα στής φλέβες. Θά τήν αγαπούσε βέβαια έτσι παρά αν τήν ήξευρε του έλαφρού κόσμου, μά θά 'ταν τότε γι' αυτόν τόσο θελκτικό, τόσο τερπνό! Και όλοι οι έγωϊστικοί ύπολογισμοί των άνδρων όσον άφορᾷ τόν έρωτα κατεκυρεύσαν τό μυαλό του.

Σκηνάι εκ του βίου των αρχαίων.

φωτά της, τὸ ἐν ὠραιότερον κατὰ πολὺ τοῦ ἐτέρου, ἐνιαχοῦ μὲν φοβερῶς ἀντιτιθέμενα ἀλλήλων, ἐν ᾧ πολλαχοῦ ἀλλαγῶς θαυμασίως αὐτὰ συνεπλήρουν ἀλλήλα εἰς θαυμάσιον ἀριστοτεχνικὸν σύμπλεγμ. ἀντάξιον τοῦ μεγίστου καὶ ἀπαραμίλλου αὐτῶν ἀριστοτέχνου, τῆς Φύσεως.

Ε΄.

Τὴν πρώτην πρωϊνὴν ὥραν τῆς Πέμπτης μετὰ προηγουμένην προσέγγισιν εἰς τινα λιμένα τῆς Ανατολῆς, τὸ Κρουλοῦκι νομίζω, ἀφικόμεθα τέλος πάντων εἰς τὴν περιπόθητον νῆσον Κάλυμνον μὲ τοὺς μεγάλους ἀποκρήμους τῆς βράχους καὶ τὰ μεγάλα γυμνά τῆς βουνά, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ μικρὰ πόλις ἀμφιθεατρικῶς ἐκτισμένη ἐκοιμάτο νήδυμον, καὶ ὅπου κατέκειτο σοβαρῶς ἀσθενῆς ἡ προσφιλέ μου γρῶϊα.

Τὸ προκεχωρηκὸς τῆς ὥρας δὲν μοι ἐπέτρεψε δυστυχῶς νὰ ἴδω μακρόθεν ἀναθρώσκοντα τὸν καπνὸν τῆς πατρίδος καὶ αἰσθανθῶ τοὺς πρώτους παλμούς τοῦ μετὰ τόσον μακρὰν ἀπουσίαν ἐπιστρέφοντος εἰς τὴν φίλην πατρίδα ξενιτευμένου τέκνου.

Ὅταν ὅμως εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς καὶ τὸ βαθὺ σκότος—ἡ σελήνη πρὸ μακροῦ ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν ὑψηλῶν ὄρεων—κεκμηκῶς ἐγὼ καὶ βιαζόμενος ἐπάτησα τὸ ἱερὸν τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος ἐδάφος, ἐνθα τὸ πρῶτον εἶδον τὸ ἡλιακὸν

φῶς, ὅπου ἤλθον εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἀντίκρυστα τὸ πρῶτον τὴν φύσιν, κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως. Ὅταν δὲ παρὰ τῶν πρώτων τυχόντων ἔμαθον ὅτι ἡ μήτηρ δὲν ἀπέθανεν ἔτι ἀλλὰ διατρέχει τὸν σοβαρώτατον τῶν κινδύνων, ὅλον μου τὸ αἷμα συνέρρευσε εἰς τὴν κεφαλὴν, οἱ κρόταφοί μου ἔσφυζον ἰσχυρῶς, ἡ καρδιά μου ἔπαλλεν ἐντόνωσ, πρὸ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν μου διήλθε μὲ φωτεινὰς λαμπούσας εἰκόνας, ἅπαντα ἡ παιδική μου ζωὴ.

ΣΚΕΥΟΣ ΖΕΡΒΟΣ

Ἱατρός.

ΓΝΩΜΑΙ

Οὐδὲν πειράζει τόσον τὴν γυναῖκα ὅσον ἡ ἀδιαφορία τοῦ ἀνδρός. Καὶ τοῦτο οὐχὶ διότι προσβάλλεται ὁ ἔρωσ τῆς, ἀλλὰ ὁ ἐγωϊσμὸς τῆς.

Μὴ ζητήσης ποτὲ τὰ μάθης τὴν ἀλήθειαν παρὰ τῆς γυναίκος. Θὰ ἀπατηθῆς πάντοτε· ἡ γυνὴ κλαίει τόσον εὐκολα, ἢ κρίζεται τόσον εὐκολα.

Ἐξετάσετε καὶ θὰ βεβαιωθῆτε ὅτι οἱ μισογύναι εἶνε ἐκείνοι οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀγαπήσει καὶ ἀγαποῦν ἀκόμη, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, τὰς γυναῖκας.

Ὅσον δηλητήριον καὶ ἂν τὸν ποτίξῃ ἡ γυνή, ὁ ἀνὴρ πάντοτε θὰ τὴν θεωρῇ ὡς τὸ μόνον εὐωδιάζον ἄνθος τοῦ βίου του.

Μεφιστοφελῆς.

ΑΙ ΚΡΥΠΤΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἄν εὐρεῖται κοιλότιτες, αἱ κείμεναι ὑπὸ τὸ μέγα μέρος τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, ὠνομασθησάν κρύπται ὡς ὀμοιάζουσαι ἐν μέρει πρὸς τὰς ἀρχαίας καὶ ἰδίως τὰς Ρωμαϊκὰς κρύπται. Οἱ λαοὶ τῆς πανκρχαίας ἐποχῆς ἐσυνέθιζον νὰ κλείωσι τοὺς νεκρούς, καὶ νὰ ἐνταφιάζωσι τὴν σποδὸν αὐτῶν ἐν τινι ἀπομεμονομένῳ τόπῳ μακρὰν τῶν ἀνθρωπίνων κατοικιῶν.

Πρῶτοι δ' αἱ Ρωμαῖοι ἐξήγαγον τὸ ἔθος τοῦ ἐνταφιάζειν τοὺς τεθνεῶτας αὐτῶν φίλους ἐν κρύπταις κειμέναις πλησίον τῶν ζώντων ἀνθρώπων.

Οἱ δὲ Παρισίνοι ἐπὶ τοσοῦτον ἐμιμήθησαν τὸ ἔθος τοῦτο, ὥστε ἔθιπον τοὺς νεκρούς αὐτῶν παρὰ ταῖς λεωφόρους, οὐχὶ ἐν κρύπταις ἐπὶ τούτῳ παρασκευασμέναις, ἀλλ' ἐντὸς βυθίων λάκκων οὐδέποτε πειραθέντων νὰ ταριχεύσωσιν αὐτούς. Τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἔθους τούτου ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὴν ΙΒ'. ἐκατονταετηρίδα, ὅτε ἀπηγορεύθη ὁ ρηθεὶς τρόπος τῆς ἐνταφιάσεως, καὶ πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ ἰδρύθη δημόσιον κοιμητήριον ἐξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ὀνομασθὲν Κοιμητήριον τῶν ἀθῶων. Ἡ περιοχὴ δὲ τούτου ἠῤῥησεν ἐν ἔτει 1248, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τέλους τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος ἦτο τὸ μόνον νεκροταφεῖον τῶν Παρισίων. Οὕτως συνεσφραύοντο ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ὄγκοι ἀνθρωπίνων πτωμάτων, μέχρις ὅτου περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΠ'. ἐκατονταετηρίδος τὸ κακὸν κινεσθη ἀφόρητον. Ἐλήφθησαν μὲν προσωρινὰ τινὰ μέτρα ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ, ἀλλ' ὁ λαὸς ἀπατῶμενος ὑπὸ τῶν ἱερέων, ἀπέδιδεν εἰς τὴν γῆν τοῦ κοιμητηρίου τὴν ὀχυρατοῦργον δύναμιν τοῦ νὰ δικλῆν τὸν νεκρὸν ἐν διαστήματι ἐννέα μόνον ἡμερῶν καὶ ἐπομένως ἀνθίσταντο εἰς πᾶσαν πρᾶξιν τῆς κυβερνήσεως, τείνουσαν πρὸς κατὰπausin τοῦ ὁσημέρη ἀφορήτου καθισταμένου κακοῦ.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα μέχρι τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἀνὰ πᾶσαν τρικονταετιάν ἡ τεσσαρακονταετιάν αἱ δημόσιαι αὐ-

ται κρύπται ἠνοίγοντο καὶ τὰ ὄσπᾶ τῶν νεκρῶν μετεκομίζοντο ἐν τινι κακρωτῇ στοῦ, περιβαλλούσῃ τὸ νεκροταφεῖον, μέχρις ὅτου ἀπῆλθεν ὁ χρόνος τῆς ἐντελοῦς τοῦ κακοῦ θεραπείας.

Ἐν ἔτει δὲ 1785 τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας ἐγνωμάτευσε, ὅτι ἔπρεπε νὰ καθαρῶσθαι τὸ κοιμητήριον, καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀγορὰν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ λαός, ὅστις ἐσέβετο μεγάλως τὸ νεκροταφεῖον τοῦτο, ἀντεπράκτε εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας, καὶ μεγάλοι φόβοι διηγήθησαν μήπως προκύψῃ στάσις τις ἐκ τῆς ἐφκρωμῆς αὐτῆς.

Εὐτυχῶς δ' εὐρέθη εὐκόλως ἀποθήκη διὰ τὰ ὄσπᾶ ταῦτα. Ἐκκαστος γινώσκει τὰ ἀρχαῖα λοτομεῖα, δι' ὧν μέγα μέρος τῶν Παρισίων εἶναι ὑπωρηγμένοι. Ἡ ἔκτασις ἕως αὐτῶν ἐγνώσθη μόλις, ὅτε οἰκίαι τις κατεβυθίσθη ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Ἄδου. Τότε ἐπιτροπὴ διωρίσθη ὅπως ἐπισκεφθῇ τοὺς ὑπογείους θόλους, καὶ φοβερῶτάτη ἀνακάλυψις ἐγένετο ὑπ' αὐτῆς· αἱ τε ἐκκλησίαι καὶ τὰ ἀνάκτορα, τὰ κείμενα πρὸς τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὑπέκειντο εἰς μέγαν κίνδυνον, τοῦ νὰ καταβυθισθῶσιν εἰς τὰς κρύπταις ἐκείνους, ἐξ ὧν ἴσως ἐξήχθησαν αἱ πρὸς οἰκοδομὴν αὐτῶν λίθοι. Πᾶσα πρόνοια ἀμέσως ἐλήφθη κατὰ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, καὶ ἰσχυρὰ ὑποστηρίγματα ἐτέθησαν ὑπὸ ἐπιτηδείων μηχανικῶν ὑπὸ τὰ οἰκιδμήματα, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ καταβυθισθῶσι.

Ἐν ταῖς εὐρείαις δὲ ταύταις κρύπταις ἀπεφασίσθη ἐν ἔτει 1785 νὰ μετκομίσωσι τὰ λείψανα τὰ πληροῦντα τὸ Κοιμητήριον τῶν ἀθῶων, καὶ τῷ 1786 γενομένης τῆς ἐγκαινίσεως αὐτῶν, ἤρξατο ἡ μετκομιδὴ, τῶν μολυβδίνων λαρνάκων ὀχυρωμένων κατὰ μέρος, καὶ διατηρηθεισῶν οὕτω τῶν πλακῶν, τῶν κοσμησῶν τὰς τελευταίας τῶν ἀνθρώπων δικυμνάς. Ἀλλ' ἡ Θύελλα τῆς ἐπαναστάσεως, ἐπεληθῶσα μετὰ ταῦτα, ἀπεσάρωσε τὰ πάντα· ἡ γῆ περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἔθνους, αἱ μολυβδίναι λαρνάκες μετεβλήθησαν εἰς

σφίρας, και αι περιεργότεραι των πλκων κατεθραύσθησαν εν τη μανιώδει κινήσει του πλήθους. Αι κρύπτται, εν τούτοις, εξηκολούθουν επι πληρουμέναι ανθρώπινα λείψανα, εύρεθέντα εν τούτοις καταστραφείσι μοναστηρίοις, ένεταφιάζοντο εν ταίς κρύπτταις. Μεταξύ τούτων παρετήρει τις άρχιεπισκόπους, έπισκόπους, ύπουργούς, και πολλούς πολιτικούς άνδρας· έν των θυμάτων τούτων ήτο και η άτυχής Πριγκήπισσα της λαμβάλλης. Αφού δε η όρμη της επαναστάσεως παρήλθε, και ο νους άντεκατέστηεν τά πάθη, άνηγέρθη εν ταίς κρύπτταις μνημείον προς μνήμην αυτών. Αμα τη ένάρξει της Γαλλικής επαναστάσεως, παραμεληθεισών των κρυπτών, και κληθεισών άνωθεν, ο έν αυτοίς άνήρ κατέστη δυσωδέστατος. Υπήρχον δε πολλοί έισοδοι εις τούς ύπογείους τούτους θόλους, και προς την όδόν του Άδου κειμένη ήτο άφιερωμένη εις πάντα επιθυμούντα να θεωρήτη την έν αυτοίς

μελαγχολικήν σκηνήν, και τούτο εξηκολούθησε μέχρι της Βασιλείας του Λουδοβίκου Φιλίππου, ύτε και αυτη έκλείσθη.

Η κλίμαξ δι' ης καταβαίνει τις εις τας κρύπττας σύγκειται εξ 90 κλιμακτών, και άγει εις την δυτικήν στουάν, έκείθεν εις δευτέραν στουάν.

Πραχίνων δε τις περαιτέρω εις μεγάλην απόστασιν, φθάνει εις τα πρόθυρα των κρυπτών, και εισέρχεται εις μικράν στουάν κεκλυμμένην υπό όστων από του εδάφους μέχρι της όροφης.

Η στοά αυτη άγει εις διάφορα δωμάτια ζυμια έκκλησίαις η παρεκκλησίαις, και πλήρη όστων.

Εισερχόμενος τις έν αυτοίς δεν αισθάνεται ούδεμίαν δυσωδίαν και τα όσα τηρούσι το μέλαν αυτών χρώμα, αντιτιθέμενα προς τον λευκόν λίθον του εδάφους. Η θεα εινε μελαγχολικώτατη όπου δήποτε και αν στραφή κανείς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

Η ΑΣΤΑΣΙΑ

— Α! αυτές η γυναικες εινε ανυπόφορες με την αστασίαν τους.

Είπε τα πικρά αυτα λόγια ο Κύριος ζαπλωμένος στην Ινδιάνικη πολθρόνα και προσπαθούσε να διακρίνη στις φυσιγνωμίες των άκρατων του όποιων έντύπων ενκαμαν οι λόγοι του.

— Εχετε δικαίον έπιθύρσειν εις νέος, του όποιου το φαρτοφυλάκιον περιείχε τουλάχιστον δεκα γραμματα για δεκα ώμορφες και άσχημες.

— Συμφωνώ! έβεβαίωσεν άλλος νέος, του όποιου η καρδιά πρό πολλού έχασε τα συστατικά της ευαισθησίας.

Και έτσι ολοι οι άνδρες της συντροφιάς μας, έξω από μένα είπαν την γνώμην τους.

— Σεεις Κύριε συμφωνείτε με τους προλαλήσαντας; Εσκυψε και μ' έρώτησε η παρακκαθημένη μου δεσποινίς.

— Εγω ώραία μου δεσποινίς θα σιωπήσω.

— Μά η σιωπή....

—... έννοω. Επιτρέψκατέ με λοιπόν να πω την γνώμην μου τελευτάτος. Τόν λόγον έχετε τώρα υμεις, έγύρισα κ' είπα στις Κυρίες.

Αυτα όμως είχον έτοιμασθι για τον Πόλεμον. Οι λόγοι του πρώτου που μίλησεν τας επείραξαν πολύ. Και κάθε μια έτόιμαζε την απάντησί της.

Η κυρία Κίρκη που διακρίνεται για το ειρωνικό της πνεύμα άρχισε πρώτη.

— Εχετε κύριε πείραν περι της αστασίας των γυναικων;

— Αλλά....

— Εν τοιούτη περιπτώσει είσθε οι περιφρονημένοι, ίνα μη μεταχειρισθώ λέξιν έκφραστικήν μεν αλλά και βραείαν.

— Δεν είπον τοιούτον τι....

— Παρακαλώ μη με διακόπτετε... Εισερχόμεθα λοιπόν εις άλλην σκέψιν. Πότε περιφρονεί η γυνή και διατί;

— Από ιδιοτροπία!

— Για το τίποτε!

— Διότι εινε φύσει άστατος!

Απήνησαν οι τρεις νέοι.

— Απατάσθε! Η γυνή περιφρονεί τον έρχοσθήν της την ήμέραν που θα παύση να τον έκτιμα. Οπως ο έργοστασιάρχης κόβει την πίστωσιν εις τον έμπορον όταν χάση την προς αυτον εμπιστοσύνην του.

— Αλλ' η αγάπη ύπάρχει πάντα ένωμένη με την έκτίμησιν.

— Πάντοτε κύριε.

— Δεν συμφωνώ.

— Θα προσπαθήσω να σας πείσω. Η γυνή αγαπά όταν εύρη εις τον άνδρα κάτι τι ιου να της άρέση. Κάτι που νομίζει πως δεν το έχουν οι λοιποι άνδρες. Εστω καλόν, εστω κακόν. Αυτό εινε η

ιδιοτροπία της. Τι λοιπόν εινε η έκτελεστικότητα αυτη παρά έκτίμησις;

— Τότε λοιπόν δύναται ν' αγαπήση και έν κακοῦργον;

Siguramente! Εύρίσκει τον κακοῦργον επιτήθειον και έξυπνον, και τον αγαπά. Αλλ' αυτές εινε λίγες που έχουν παραγεμισμένα τα μυαλά με τας βωμάντζας του Μοντεπέν. Ωστε βλέπετε ότι η γυναικα έννοεί ένωμένην την έκτίμησιν με την αγάπην; Και την ήμέραν που θα παύση έκτημῶσα η έκτίμησις της ήταν επιπόλαιος, δεν έστηρίζετο πουθενά, η που θ' άντιληφθη ότι θα παύσγην άγαπά.

— Και αν έτσι έχει το πράγμα, η πράξις της δεν λέγεται πάλιν άστασία;

— Καθόλου. Αστατος εινε ο άνήρ, όστις μοιράζει την καρδιά του δεξιά και αριστερά.

— Το ίδιο δεν κάμνει κι' η γυναικα;

— Συγκριτικῶς ο άνήρ την ύπερτερεί. Ερευνήσατε τας συνειδήσεις σας, και φυλλομετρήσατε τας σελίδας του βίου σας, εξετάσατε την ιστορίαν των φίλων σας και πεισθήτε περι της αληθείας των λόγων μου.

Επήλθε σιωπή.

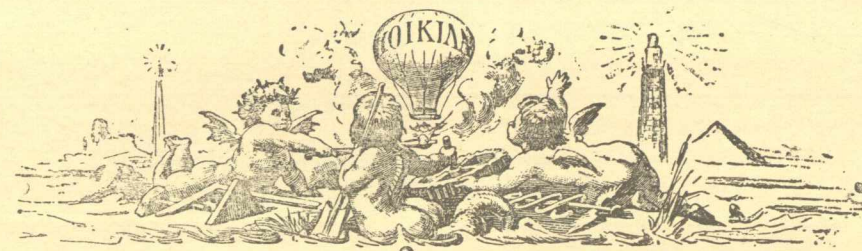
Η παρακκαθημένη μου δεσποινίς έσκυψε πάλιν και μου 'πε:

— Και τώρα η σειρά σας. Τι φρονείτε σεεις;

Την είδα στα εύμορφα καστανά της μάτια με βλέμμα έξεταστικό, σα να θελω να διάβωξ τα σκέψεις της. Εγειρα λίγο και σιγά, που να μην ακούη κανεις άλλος της είπα:

— Εχετε δικαίον. Αστατοι εινε οι άνδρες.

ο Λαϊκός

ΠΡΟΟΔΟΣ

Είναι κάμποσες μέρες που καθόμουνκ έν άπόγευμα στο παράθυρο του σπητιού μας και χωρίς ναχω τίποτα να κάμω έβλεπα το κόσμο που περνούσε, για να περάση η ώρα.

Ηταν η ώρα που σχολούταν από τα σχολεία. Πρώτα-πρώτα, μαζωμένκ, περνούσαν τα μικρά αγόρια και κορίτσια, και έπερνούσαν μ' έν άόρυστο έκκωφαντικό, έγελούσαν, έφώναζαν, έπήδων, έτρεχαν. Επειτα από κάμποση ώρα περνούσαν οι μεγάλοι, αι μαθητριά προ πάντων, μ' έν άσος ως επί το πλείστον σοβαρό. Μου έκταν μεγάλη έντύπωσιν, αι περισσότεραι τούτων ήσαν *bien formées* ύφ' όλας τας έπόψεις, αν όχι δε εις την ηλικίαν αλλά εις το σώμα τέλειαι γυναικες. Και έθυμήθηκα τους κυμένους τους διδασκάλους τι θα ύποφέρουν όταν εινε ύποχρεωμένοι να διδάσκουν το ξηρό μάθημά τους εις αυτούς τους άγγέλους η διαβόλους, — όπως θέλετε, το πράγμα δεν διαφέρει και πολύ οι όποιοι κάθε άλλο μπορούν να εμπνεύσουν παρά να δύνουν την φαντασίαν του διδασκάλου των για να διδάξουν. Για φαντασθήτε τί μαρτύριον ύποφέρει ο καύμένος ο δάσκαλος ο όποιος βλέπει έν εύμορφο κορίτσι να κάθεται στο θρανίο

και ένθ άκουμβά το στήθος του το πλούσιο να προεξέχη πολύ, να φθάνη έως το βιβλίο που έχει ανοικτό μπροστά του. Η όταν κατά την διαταγήν του έγερθη και αι μαθητριά και έξέρχεται του θρανίου για να πη το μάθημά της, μπερδέυη το φόρεμά της και επιτρέπει να φανη μια κνήμη κομψή, ένά πόδι έως το γόνατο, θελατικό, ίκανό να σκανδαλίση και τον Άγιον Αντώνιον. Η όταν δεν ξεύρη το μάθημά της πως να επιπλήξη το πλασματάκι αυτό που κοκκινίζει από τη ντροπή του και ρίχνει έν βλέμμα στο δάσκαλό της γεμάτο από πειστωμένο παράπονο. Πως να την επιπλήξη που έχει τόσο δροσερό λακμό και τράχηλο, τόσο εύμορφα παχουλά μπρατσάκια ξεγυμνωμένα πέρα από τον άγωνα, από τη πολλή τη ζέστη.

Οι δυστυχημένοι αυτοι οι δάσκαλοι, αν χαρισθουν, δεν έκτελουν το καθήκον των, αν δεν χαρισθουν, α! αυτό δεν γίνεται ποτέ, πως να μη χαρισθουν σ' αυτας τας σειρήνας. Α! εάν πειαι εινε άσχημες, όφείλουν να ξεύρουν καλά το μάθημά των άλλως άλλοίμονον, όλη η αυστηρότης πίπτει επάνω τους. Γι' αυτό εινα παρατηρημένο πως αι άσχημοι μαθητριά εινε αι πειδ έπιμελεϊς και μανθάνουν και γραμματα.

Ενα νόστιμο έπεισόδιο μου συνέβη πριν από λίγο καιρό ικανό να με κάμη να χαρακτηρίσω τέλεια τής μαθήτριες και τους διδασκάλους. Εύρέθηκα σ' ένα κύκλο νεανίδων ηλικίας από 17-18 χρόνων. Ήσαν όλίγαι ημέραι που έτελείωσαν αί εξετάσεις του διδασκαλείου ενός των άνωτέρων παρθεναγωγείων μας. Μεταξύ του κύκλου αυτού εύρισκονταν δύο μαθήτριάι αί όποιαι έλαβαν τό πτυχίον διδασκαλισσών. Ήσαν πολύ θυμωμέναι με τό δάσκαλό των—ήλικίας 33-35 έτων—γιατί τές έδωκε βελμό 9 ³/₈ και όχι 10—.

— Μά δεσποινίδες μου, τές λέγω, 9 ³/₈ είνε άριστα, τί θέλετε παραπάνω.

— Οχι κύριε, 9 ³/₈ διαφέρει από τό δέκα κατά ⁵/₈ και 'μεις έπρεπε να πάρωμε δέκα και όχι ή Ελένη και ή Αγλαΐα, που δέν ζεύρουσιν καλά ύσα ζεύρομεν ήμεΐς. Μά, κύριε, λέγετε καλλίτερον πως έπληραν αυτά τό δέκα γιατί έπήγαιναν συγγά στο δωμάτιόν του και τας έπρογύμναζε. Μά μήπως και 'μεις του άρνηθήκαμεν όσάκις μās είπε να πάμε να μās προγυμνάση στο δωμάτιό του; Α! όχι, φάνηκε πολύ άδικος και θα διαμαρτυρηθώμε.

Δέν ήξευρα τί να άπαντήσω. Εθαύμασα τή πρόσδο των σχολείων μας, και τής καλές δασκάλες που βγάζουν. Καύμένοι γυνεΐς, σκεφθήτε που εμπιστεύεσθε τό κορίτσια σας να γίνουσι δασκάλες, και σεις οι άλλοι τά μικρά σας στής δασκάλες που βγάζουν τά σχολεία μας, στής δασκάλες που όταν έβγαίναν από τό σχολείο έπήγαιναν με τό καβαλιέρο τους στο δεινα μέρος, που τά βιβλία τους και τά τετραδιά τους έκρυβαν έρωτικά γραμματάκια, και φωτογραφίες και κάρτες με εικόνες που μόνον άνδρες μπουροΐν να τής έχουν, που για να πάρουν τό πτυχίο τους έπήγαιναν και τής προεγύμναζε επί ώρες ο δάσκαλός τους στο δωμάτιό του.

Εσκεπτόμουν ατά όταν έβλεπα τής μαθήτριες να περνοΐν από τό δρόμο οτε άξαφνα βλέπω ένα μικρό κοριτσάκι που στάθηκε από κάτω από τό παράθυρό μου.

Ήταν εξ' έως έπτά χρόνων, ντυμένο εξάκσια με μιá κοντή ρομπίτσα ρύζ, ντεκολτέ, τά χέρια του όλα έξω, με κοντές κάτασπρες καλτσίτσες άσπρα ύποδηματάκια, και ένα καπέλο μεγάλο που του σκέπαζε σχεδόν τό πρόσωπο. Εθαστοΐσε στο χέρι του τά βιβλία του ντυμένα με κάτασπρο χαρτί, και έφκάνονταν πώς έγύριζε από τας εξετάσεις. Εστάθηκε έβαλε τό δακτυλάκι του στο στόμα του, έπειτα έσκυψε και έκκαθάρισε με τό σκλιωμένο δακτυλάκι του τήν άκρη του ύποδήματός του τό όποιο είχε λερώσει από λίγη σκόνη.

Είχα σκύψει από τό παράθυρο να δω τί κάμει αυτό τό μικρό, οτε εκείνο γύρισε και με είδε με άπάθει, έπειτα μου έγαμογέλασε, έπηρε μιá πόζα μεγάλης γυναικός και έφυγε πεταχτό-πεταχτό.

Τότε θυμήθηκα τά άθάνατα λόγια του Ζολά:

«Α! κύριε τής Εΰας, ο διάβολος σας διδάσκει από τή κόυνια. Πώς θέλετε μ' αυτή τήν άνατροφή σας οι καύμένοι οι σύζυγοι να κοιμούνται ήσυχοι!»

ΤΑΚΗΣ ΣΙΜΟΣ

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Εν τή έφημερίδι *Poste Dispatch* τής Ροτσεστέρ των Ην. Πολιτειών, ή όποία συζητούσα τήν άπλοποίησιν των ακαδημαϊκων σπουδων εν ταις σχολαΐς των Ηνωμένων Πολιτειών, συνηγορεί υπέρ τής αποσκορακίσεως τής Αρχαίας Ελληνικής γλώσσης, δημοσιεύεται επιστολή Αμερικανού Ελληνιστού, υπό τό ψευδώνυμον «*Hellenikos*», εκ τής όποιας αποσπώμεν τας εξής περικοπας:

Τό άρθρον σας περι Ελληνικής γλώσσης εν τοΐς Πανεπιστημίοις εκίνησε τό ένδιαφέρον μου, διά πολλούς λόγους, άλλ' ιδίως διότι κατ' τούς φιλιητικούς μου χρόνους μετ' ιδιαιτέρου ένδιαφέροντος έσπούδασα τήν 'Ελληνικήν τίν όποιαν εύρον πηγής άνεξάντητον πνευματικής απολύσεως, παρομοΐαν τής όποιας δέν ήδυνάμην να εύρω εις τά μαθηματικά, τήν χημείαν ή τήν φυσικήν. Φρονώ οτι ο κ. Αλλεύ χαρακτηρίζων τήν 'Ελληνικήν ως «πνευματικόν παίγνιον» ήννοεί οτι αυτή ήτο αξιοθαύμαστος παιδείσεως του νοός, ήν γνωρίζουσιν ολοι όσοι έσχον τήν ευκαιρίαν να θαυμάσωσι τήν δύναμιν, πλαστικότητα, τόν πλοΐτον και τήν αρμονικήν λαμπρότητα τής Ελληνικής γλώσσης.

Η Λατινική δέν είνε μόνον κατωτέρα ως γλώσσα άλλά και ή Λατινική φιλολογία είνε πτωχή, άχρους και ψυχρά, εν παραβολή προς τήν μεγάλην φιλολογίαν τής Ελλάδος. Εάν πρόκειται να έφαρμόσωμεν τό πρόγραμμ των δήθεν έλευθεριωτέρων σπουδων, και έφ' όσον πρόκειται να έγκαταλείπωμεν μίαν εκ των μεγάλων γλωσσων τής αρχαιότητος, δικτι να μη θυσιάσωμεν τήν Λατινικήν μάλλον ή τήν Ελληνικήν; Λέγεται οτι ο κόσμος δέν χρειάζεται Ελληνικά. Κατά τόν αυτόν συλλογισμόν δύνασθε να προσθέσετε οτι ολος ο κόσμος δέν χρειάζεται ιστορίαν και φιλολογίαν. Αλλ' όσοι δέν αποκτήσωσιν ατά θα είναι πνευματικώς πτωχοίτεροι. Αί μεταφράσεις των Ελληνικων συγγραμμάτων. ως π. χ. ο «Ομηρος του Πάπ και ο «Πλάτων» του Ζάβετ, είναι άθλιεστάτη άναπλήρωσις του πρωτοτύπου. Αί προσπάθειαι τής αποσκορακίσεως τής Ελληνικής γλώσσης εκ του Πανεπιστημίου, είναι μωρον άποτέλεσμα του σημερινου έπικρατούντος υλισμουΐ.

«Εν τέλει φρονώ οτι ή έγκατάλειψις των Ελληνικων σπουδων είνε ένδειξις σμικρότητος νοός, και ήν επί τή ελπίδι άμέσου πλουτισμουΐ άποστρέφει ή σπουδάζουσα νεολαΐα τό πρόσωπον αυτής

από τής χρυσής πνευματικής κληρονομίας. Δέν διατάζω να προσθέσω οτι ή χώρα ήτις πιστεύει οτι δύναται να έχη παιδείαν και πολιτισμόν άνευ τής Ελληνικής είνε καταδικασμένη εις άναπόφευκτον πνευματικήν χρεωκοπίαν».

ΜΙΑ ΟΘΩΜΑΝΙΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑ

Συντάκτης άθηνάικης συναδέλφου εύρισκόμενος εν Κρήτη έγνώρισε μίαν Οθωμανίδα ποιήτριάιν, ήτις έχει γράψει περιπαθεΐς στίχους εις δημόδη ελληνικήν γλώσσαν. Γράφει δε περι αυτής τά εξής:

Επίσημος γλώσσα των Τουρκικων είνε ή Ελληνική. Τούρκικα πολύ όλίγα ζέρουσι και ατά στραβά κουτσά. Πολλές από αυτές ή πλουσιώτερες ζέρουσι και ζένες γλώσσες. Η περισσώτερες μαθαίνουσι πιάνο για να σκυτώνουν τής μακρονές τής μονότονες ώρες των άλλες ζωγραφίζουσιν. Είδα εικόνα που έφικασε ένα χανουμάκι και τήν έθαύμασα. Μια γυναΐκα που καπνίζει' τής έχει δώση όμως μια τέτοια εκφρασι στα μάτια και στο πρόσωπο που νομίζετε οτι τώρα θα σας φυσήση τόν καπνό στα μουτρα.

Ερχόμεθα εις τά ποιήματα. Η γράψα και εται από έρωτα και έρωτα άτυχη.

Οτι και αν έκαμε με τίποτε δέν μπόρεσε να μάλαξη τόν σκληρόν και τό παραπρόν της αυτό τό εκφράζει με τούς κατωτέρω στίχους.

Άχρα ρίχνω στο γιαλό
και κείτα μου βουλοΐνε
κι' άλλοι μολύβια ρίχνουσι
φιτερά χουν και πετοΐνε.

Επειτα έρχεται εις τήν περιγραφήν τής εύμορφιας του εκλεκτουΐ της, τήν όποιαν «σκαράντα δύο γραμματικά να πιάσουνε τήν πέννα, δέν θα μπόρέσουν να γράψουνε τά κάλλη του, καθώς αυτή του τά έχει γραμμένα».

Όταν σε βλέπω μάτια μου
μουσχεπαι οαν λαχτάρα
τά μέλη μου κρώνουσι
και πιάνει με τρομάρα
Θαμπώνουσι τά μάτια μου
ή οψις μου νεκρώνει,
κι' ο ιδρώς του ψυχομαχισμουΐ
τό πρόσωπό μου λιώνει
Και τ' όνομά σου τό γλυκό
φως μου όταν θα ποΐνε
θέρημι πιάνει στο κορμί
και δέν ήξεύρω ποΐμε!
Κ' όταν σου θέλω θυμηθώ
οαν θάλασσα φουσκώνω
οαν όταν βγαίνει ή ψυχή
γροικω μικρό γλυκό τόν πόνο!

Ποιός ποιητής περιέγραψε έτσι σωστά τόν έρωτα. Επειτα αρχίζει δεύτερο ποιήμα. Αρχή και αυτου του πάθους ή τρομερή δύναμι και τό μαρτηριον.

Βροστΐν λαγκάδια και βουνά:
σιγη τρομοΐν τά δάση
όταν αρχίξ' ή χέρα μου
Τά πάθη μου να γράψη

Και παρακάτω.

Νάειχα τά σύνεφ' άλογα
και τάστρα χαλινάρι
να 'ρχώμουνα να σ' εύρισκα
κάθε πρωΐ και βράδυ.
Χάιλις πενήντα δύο φορές
να κοιμηθώ με πόνο
μια νύχτα να ξεχωρισθώ
άλλοιμονο σε μένα!

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ Η ΘΗΡΕΣΙΑ

Εν τω νέφ αυτω μυθιστορήματι του Μαρελ Πρεβώ εξετάζει τά εξής γνωμικά: «Πραγματοποίησον τήν ευημερίαν σου δαπάναις του άλλου λέγει τό πρώτον. «Μη βλάβης ποτέ, μη άπατήσης ποτέ» λέγει τό δεύτερον. Τό πρώτον ενσαρκώνει τόν συστηματικόν έγωΐσμόν, τό δεύτερον τόν συστηματικόν άλτροΐσμόν.

Επί τή βάσει των δύο αυτων αξιωμάτων ο έπιφανής συγγραφεΐς έφιλοτέχνησε τό έργον του. Ποΐον εξ αυτων θα κτισχΐση. Ίδου τό ερώτημα. Εν τω έργω παρουσιάζονται με ώραιον χρωματισμόν δύο υπάρξεις ένωθεισαι διά του έρωτος και διά του γάμου. Αλλ' ο Πέτρος απέκρυψεν από τήν Θηρεσίαν τό μυστικόν, οτε τά χρήματά του εκέρδισε διά μέσων ήμισυ εντίμων. Και μίαν ήμέραν ο Πέτρος όμιλει εις τήν γυναΐκα του πώς εκέρδισε τά χρήματα, τά όποια σχηματίζουν τήν περιουσίαν του. Η Θηρεσία άγνή και ώραΐα επαναστατεί. Ο Πέτρος άγανακτεί. άλλά πείθεται οτι έχει δικαίον ή σύζυγός του, ήτις καταλήγει υποχωρούσα. Αποδεικνύεται οτι ο έρωσ είνε πολύ ισχυρότερος ένίστε του συνκισθήματος τής εκτιμήσεως.

ΤΑ ΕΦΕΤΕΪΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΡΓΑ

Τό ελληνικόν δραματολόγιον έπλουτίσθη διά των εξής θεατρικων έργων, τινά των όποιων έδιδάχθησαν ήδη από τής ελληνικής σκηνης. Π. Νιρβάν «Αμα σπάση τά δεσμά» Κ. Χρηστομάνου «Η κερένια κούκλα» και ο «Κοντορεβιθούλης» Σπ. Μελά «Τό χαλασμένο Σπήτι» Ποριώτη «Τά συναλλάγματα» και μια μετάφρασις τής «Βουκολικής τραγωδίας» του Δ. Ανούντιο. Γρ. Ξενοπούλου «Ραχήλ» και

«Βαρέγκα» Σ. Περεσιάδου «Ὁ μαγευμένος βοσκός» Σ. Νικολοπούλου «Ὁ ἄλλος κόσμος» Π. Χόρν «Ἡ μελόχρα» Β. Μ. Ηλιάδου «Τὰ γκρεμισμένα θεμέλια» Εὐγ. Ζωγράφου «Ἡ διαρκῶς γελῶνα» καὶ ἕν ἕτερον τοῦ ὁποίου ὁ τίτλος παραμένει ἄγνωστος. Σ. Γρανίτσα τὸ «Καπαναριό» Ἀρ. Κυριακοῦ «Ἡ Πενταγιάτισσα» Ασπρέα «τὸ 1897» καὶ ἡ «Πάπισσα Ἰωάννα» Νικ. «Ὁ θάνατος ὁ ζωντανός» καὶ ἡ «Σεμίραμις» Ταγκοπούλου «Ἡ φαγάνα» καὶ «Στὴν ὀξώπορτα».

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπὸ τῶν ἐπιστημόνων Ι. Χατζηγιώαννου καὶ Α. Ελευθεριάδου ἤρξατο ἐκδιδομένον ἐν Ἡρακλείῳ τῆς Κρήτης μηνιαῖον εἰκονογραφημένον περιοδικὸν λαου-

γραφικόν, γεωργικόν καὶ ποικίλης ὕλης ὑπὸ τὸν τίτλον «Κρητικὸς λαός». Τὸ α'. τεῦχος τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ, συγκεντρῶνον πολλὴν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην τῆ συνεργασίας δοκίμων συγγραφέων, οἰωνίζεται ἐργασίαν ἀξίαν ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ ὑποστηρίξεως. Συνδρομὴ ἐτησίαν 8 φρ. χρ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ

Υπὸ τοῦ κ. Βαμβακίδου ἐξεδόθη καὶ ἤρξατο νὰ κυκλοφορῇ ὁ ἐμπορικὸς ὁδηγός, ὅστις πραγματικῶς τέλεις ὦν θέλει κοταστῆ ἀπαραίτητος τόσον διὰ τὸν ἐμπορικὸν ἔσον καὶ διὰ τὸν ἐπιστημονικὸν μας κόσμον. Ο κ. Βαμβακίδης ἀληθῶς τυγχάνει ἀξίως συγχαρητῶν.

Κον Κ. Μ. ἐνταῦθα. Θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν προσεχῶς. — Κον Δ. Ι ἐνταῦθα. Μετάφρασίς σας δὲν ἐδημοσιεύθη διότι καὶ τὸ θέμα ἄνευ οὐδενὸς ἐνδιαφέροντος καὶ ἡ μετάφρασις οὐχὶ καλὴ. Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται. — Κον Κ. Μ. Μαγνησίαν. Εὐχαριστοῦμεν ἀναμένομεν καὶ ἕτερον. — Κον Ι. Κ. ἐνταῦθα. Λυπούμεθα, ἀλλ' ὅμως ἀνατάλληλον πρὸς δημοσίευσιν.

ΠΕΡΙΒΗΧΟΜΕΝΑ

Αἶνιγμα, Σουλβίου. — Ὁ Πατήρ, Guy de Maupassant. — Τὸ τραγοῦδι τοῦ Κάμπου, Κ. Μισαηλίδου. — Ταξιδιον ἱατροῦ Σκ. Ζερβού. — Γνώμαι, Μεριστοφελούς. — Αἱ κρύπτει τῶν Παρισίων, Λουκιανού. — Ἡ Ἀστασία, Λαϊκοῦ. — Ποικίλα: Πρόδος, Τάκης Σίμου. — Οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα. — Μία Ὀθωμανὶς ποιήτρια. — Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Θηρεσία. — Τὰ ἐφετεινὰ Ἑλλ. ἔργα. — Νεαὶ ἐκδόσεις. — Μικρὰ ἀλληλογραφία.

ΕΙΚΟΝΕΣ: Ὁ ἔρωσ νικῶν. — Ὁ ἔρωσ νικώμενος. — Σκηναὶ ἐκ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων. —

Ἐκδότης καὶ διευθυνταί: Γ. Λαζίδης, Τάκης Σίμος, Ι. Τσουκαρίδης.

Διεύθυνσις: Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα» Δίοδος Παναγίου Τάφου, κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν. — ΣΜΥΡΝΗ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Δαντελλῶν, Γαρνιμέντων, Κορσέδων καὶ Βελούδων
Ὁδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Σχολῆς Καλογραψῶν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΙΑΝΟΥ ΓΕΡΑΛΔΗ

Φωτογραφικὸν ἐργαστήριον (atelier) α'. τάξεως.

ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΤΕΛΕΙΑ

Στάσεις καὶ φωτισμοὶ καλλιτεχνικοί.

Εἰδικότης διὰ μεγεθύνσεις μέχρι Φυσ. μεγέθους

(agrandissement)

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ καὶ πωλήσεως ἐπίπλων παντὸς ρυθμοῦ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Θ. ΦΟΝΤΡΙΕΡ ΣΜΥΡΝΗ

Ὁδὸς Γελοπωλείων δίοδος Παναγίου Τάφου ἀρ. 5
Εργοστάσια καὶ Αποθήκη Μαδάμας χάνι.

Ἡ Ἀνοιξίς

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΙΛΩΝ

ΑΡ. ΠΑΛΙΟΓΛΟΥ

& Δ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ὉΔΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡ. 55

Παραπλεύρως τῆς Σάντα Μαρίας.

ΕΛΛ. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ἡ

ΑΜΟΙΒΑΙΑ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1902

ΑΠΟΘΕΜΑ ΔΡ. 2,000,000

ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΝ ΚΕΦ. ΔΡ. 40,000,000

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΜΥΡΝΗΣ: Δίοδος Σπόντη Μέγαρον Ράλλη.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

Ἐφαρτώμενα παρ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῶν Νομῶν Ἀϊδινίου καὶ Ἀρχιεπελάγου

**ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ
ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΥ
ΣΠΥΡΙΑΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ**

Ὁδὸς Παλαιὰ Παράδιχα Ἀριθ. 8 καὶ Δίοδος Σιναϊτικὸ Ἀριθ. 6—7.

**ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ἡ ΜΕΛΙΣΣΑ,,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΖΙΔΟΥ & ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΟΥ**

ΔΙΟΔΟΣ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κατοχὸν τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν

ΣΜΥΡΝΗ

Ἐν αὐτῷ ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους τυπογραφικαὶ ἐργασίαι
μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ φιλοκαλίας.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Φακέλλων, Επισκεπτηρίων, Λογαριασμῶν, Καταδείκτων, Συναλλαγμάτων,
Ἀγγελτηρίων Γάμων, Κυβειῶν καὶ Βαπτίσεων, Διπλοτύπων, Βιβλίων καὶ
Περιοδικῶν.

Τὰ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ἐκτελοῦνται ἀκριβοτάτως καὶ καλλιτεχνικώτατα

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ἘΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ, ΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἀντιπρόσωπος ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Διευθυντὴς ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ἘΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ

τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Ασφαλιστικῆς Ἐταιρείας Ζωῆς καὶ Προνοίας

"Ἡ ΑΜΟΙΒΑΙΑ,,

Πρόκτωρ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΘΟΠΩΔΕΙΟΝ "ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ,,

Κτῆμα ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

ΚΟΚΑΡΓΙΑΔΙ

Τὸ ἐντευχτήριον τῆς Σμυρναϊκῆς Ἀριστοκρατίας

Ὅλοι εἰς τὸ ΦΑΛΗΡΟΝ εἰς ΚΟΚΑΡΓΙΑΔΙ.